

ČAJ

Pro chvíle pohody

ŘÍJEN 2016

Časopis Autorů Jičínska

Mrtvé vsi

*věnováno zaniklým vesničkám v
jihočeském pohraničí*

Pahýly zdí jsou mrtvé domy...

**Květiny sešly ze zahrad
do polí, lesů, na hřbitovy**

(úryvek)

Stanislava BUM BOVÁ

121

Vážení čtenáři,

říjnový ČAJ přivítal jako hosta
českobudějovickou autorku **Stanislavu Bumbovou**.
Představuje se ukázkami ze svojí poezie
a krátkou prózou „**Samolepka**“.

Rozhovor poskytl **Prof. PhDr. Lubomír Machala, Csc.**,
který působí na katedře bohemistiky na Filozofické fakultě
Univerzity Palackého v Olomouci.
Vydal řadu knih, zabývá se současnou českou literaturou a přiznává,
že: „**Zajímají mne spíše tvůrci experimentující,
vyhýbající se zavedeným formám!**“

Jičínské autory tentokrát zastupuji já, **Václav Franc**.
V říjnu mi totiž vychází sbírka „**Opuštěná hnízda dětství**“,
ze které uveřejňuji několik ukázek.

V rubrice „**Řekni mi, co čteš ...**“ představuji knížku
Dany Šimkové, autorky z Křenovic u Slavkova. Jedná se o její druhou
knížku vydanou v nakladatelství „Jiří Šandera.“
Tentokrát nás kromě Švýcarska zavede do horké Afriky.
Kniha se jmenuje „**Útěk do Mombasy**.“

Tradičně na počátku října vyhlášíme literární soutěž humoru
„**Řečeská slepice**“, a tak ani tentokrát nechybí
propozice již 16.ročníku.
Jeho vyvrcholení bude počátkem dubna 2017 v Jičíně,
ale do té doby vyjde ještě několik ČAJů.
Takže se máte, na co těšit!

Příjemné počtení!

Váš
Václav

HOST ČAJe:

Stanislava Bumbová

narozena 1. září 1978
v Českých Budějovicích,
vystudovala jsem
Pedagogickou fakultu
Jihočeské univerzity
v Českých Budějovicích
obor: český jazyk a
literatura a občanská
výchova – titul Mgr.
V současné době učím a
jsem vedoucí žákovské
knihovny v základní škole
v Týně nad Vltavou,
od dětství se věnuji
literární činnosti v oboru
poezie a prózy,
převládá tvorba pro děti
(2010 – Pohádky loďky
Matyldy, Malé hrátky se

zvírátky, Slavnost krále lva, Cestujeme světaďily + 2 rozhlasové
pohádky Čarovný kvítek a O pekelném pokladu – uvedené
v pražském rozhlase.

Napsala jsem autorskou knihu povídek Člověk příjmením Žena.
Publikovala jsem v řadě sborníků.

Jsem členkou Jihočeského klubu obce spisovatelů.

Mám šestiletou dcerku Stáničku.

Z TVORBY STANISLAVY BUMBOVÉ

Samolepka

Smutné oči upřené do jedné ze tří stěn, které obklopují postel. Kapačka obligátního hořčíku odměřuje prázdné vteřiny tolik potřebného času. Přála si jít domů. Alespoň na dnes – prosila doktory. Neúspěšně. Návštěvy končí v pět. Je něco po osmé. Leží tu sama. Prostřední postel, pokoj číslo 3, ženské oddělení místní nemocnice – riziková těhotenství. Místo, kde se mluví s Bohem. Vánoce... Čas, kdy se mluví s Bohem. Co si říkají? ...O čem byste s Ním v téhle chvíli mluvili Vy? –

Prý právě té noci tahle maminka nalepila nad postel, tam, kde jsou světla, drobnou samolepku s vánoční hvězdou. A je tam pořád. Navzdory každodennímu špitálnímu úklidu, navzdory létům, před kterými se to stalo. Je tam. Říká se, že maminka, která leží pod touhle samolepkou se vždycky vrátí s miminkem šťastně domů, jako se se svým děťátkem šťastně vrátila tahle. Také se povídá, že když se o tom dozvěděla jedna uklízečka, šla a nalepila samolepky s hvězdičkami nad každou postel v celém oddělení. Všecky se smyly. Až na tu jednu, tu pravou. Asi kvalitní lepidlo, chcete-li.

A nebo je to jen o tom, že zázraky asi nebudou v silách člověka. Ale je, myslím, dobré pokoušet se o ně...

V póze hada

Asi to k tomu nějak patří:
vlastnit dvě ruce,
dřít se za tři
a jedna ústa v němém křiku.
Za každou milost
tisíc díků
a za díky skřípot zubů,
spoklý vzdor
a “rozbít hubu“.
Poblíž srdce infarkt z křeče,
v břiše hlad,
a proto v kleče

líbat zadky
tam a zpátky!
Křivit hřbet, až prasknou záda!
Z duše troud a v mozku dým...
Potom na vše v póze hada
šeptat: „Jisstě, ssouhlassím...“

Bláznivá

Staříčká princezna
košilku naruby
za dveřmi Štědrý den
v pokoji zima...

Hop hej,
kolik u stolu?
Hop hej,
Samojediná...
Pozor na kosti.
Tolik radosti.
Jak se daří?
Ježíšek v jesličkách,
po smutných chodbách strach...
Vzdálené „Maminko.“
Za hory za doly,
za sedmero moří
- aspoň to nebolí...

Staříčká princezna
za sedmerou mříží
loupe si v bílém
rudý pomeranč

Točí se točí
svět v kolotoči
Vijé, konícci, vijé
přes ten času běh.
Dopředu – zpátky
život je krátký

včera či dnes
neštekne pes...
Nic už se nevrátí.
To, oč jsme bohatí,
musíme nést.
Přes sedmero hor.
Přes sedmero mříží.
Přes bolest...

Cesta

Miláčku, odpusť mi,
my jdeme spolu?
Pro samou cestu
cíl se mi ztrácí
Mám tě plnou hlavu?
Mám tě plné tělo!
Mám tě plné zuby
S námi se láska nepochlubí...
Ze strachu ze smrti
věříme v Krista
Ze strachu samoty
dali jsme sebe
jak hostii?
Jak špatný chléb
Bojím se bát se čehokoli
a kdesi uvnitř úzkost z prázdna
Marnost je marná,
bolest bolí -
trčí můj čas
jak světaškleb...

Mrtvé vsi

věnováno zaniklým vesničkám v jihočeském pohraničí

Pahýly zdí jsou mrtvé domy...
Květiny sešly ze zahrad
do polí, lesů, na hřbitovy

Prastaré třešně vztáhly ruce
a zemřely
už je to dávno

Dnes sestupuje Kristus z rezavého kříže u cesty
a tiše chodí krajem:
„Maminko, jsi tu?“

SÝČEK

Pověz ty mně, milý sýčku,
jaký je les při měsíčku?
„Tišší nežli krůčky myší.
Srňky pijí u říčky
a na nebi hvězdičky
rozsvěcují očka rose –
studí vílí nožky bosé.
A les spí a usíná...
sem tam zvonek zacinká,
než sluníčko rozehřeje
trávě zkřehlá kolínka.“

ŠTĚNĚ

Spadlo štěně do rybníka,
nastydlo se a teď pšíká.
Vytáhla ho teta Jana,
byla celá umáchaná.

Teď se spolu doma suší,
bundu, kožich, vlasy, uši.
Pěkně bříško na bříšku
usnou spolu v pelíšku.

(Malé hrátky se zvířátky – Grada)

**„Zajímají mne spíše tvůrci experimentující,
vyhýbající se zavedeným formám!“**

ROZHOVOR S LUBOMÍŘEM MACHALOU

Prof. PhDr. Lubomír Machala, Csc. působí na katedře bohemistiky na Filozofické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci, kterou v letech 2004–2011 vedl. Je autorem celé řady knih, odborných studií a pojednání o současné české literatuře. Jsem rád, že jsem jej mohl poznat již před lety při jednom setkání v rámci setkání autorů pořádaném Obcí spisovatelů. A jsem ještě raději, že neodmítl moji prosbu o rozhovor pro náš ČAJ.

- Nedávno vyšlo pod Vaším vedením záslužné dílo, a to dva díly knihy „Panorama české literatury“ z nichž mě zaujal především „2. díl (po roce 1989).“ Víím, že byste na dané téma mohl hovořit dlouho, ale čím si myslíte, že je právě ono čtvrtstoletí po roce 1989 charakteristické? A můžete nám toto záslužné dílo představit?

Nejdříve k Panoramatu. Jeho první, jednoduchá verze, vyšla už v roce 1994. Do konce 90. let jsme realizovali tuším sedm stále aktualizovaných a

opravených dotisků. Pak jsem dlouhá léta usiloval o zásadní přepracování a rozšíření tohoto kompendia, což se mi prakticky s novým autorským týmem podařilo až v roce 2015. Velký dík za to patří také nakladatelství Euromedia Group. Náš projekt byl postaven na několika tezích: a) poskytnout panoramatický pohled na českou literaturu od počátků do současnosti, b) preferovat faktickou nasycenost před vlastními domněnkami a hodnoceními, c) důsledně přitom sledovat i literaturu psanou v jiných jazycích, nicméně vycházející z českého prostředí a také se do něj vracějící, d) směrem k současnosti výklad spíše rozšiřovat než redukovat, jak je v obdobných pracích spíše obvyklé.

A tady se dostáváme k onomu dotazovanému období po roce 1989. Česká literatura se v uplynulém více než čtvrtstoletí prezentovala v nebývalé různorodosti, takřka bez jakýchkoli omezení. Vedle vcelku pochopitelné konjunktury komerčního čtiva se tak objevilo až překvapivě mnoho děl hledačských, rezignujících na masový ohlas. Iniciační a dominantní pozici, která v dřívějších obdobích byla přisuzována spíše poezii, získala po roce 1989 próza, a to zejména díky tvůrčím osobnostem jako Jiří Kratochvil, Daniela Hodrová, Jáchym Topol, ale třeba i mnohými zatracovaný Michal Viewegh.

- Ročně vychází u nás tuším asi kolem 18 000 knih, pochopitelně nejen krásné literatury, ale dokážete se v té záplavě orientovat? Je to hodně nebo málo na zemi s deseti milióny obyvatel?

Samozřejmě, že sám to nedokáži, tudíž přitom kooperuji s ostatními kolegy literárními kritiky a historiky. Těch vydávaných knih je zcela jistě na počet obyvatel hodně, ale ještě důležitější je tvrzení Jiřího Trávnicka, že čeští čtenáři patří v mezinárodním srovnání k neaktivnějším.

- Není u nás moc překladových knih právě na úkor knih domácích autorů?

Neřekl bych, těch novinek domácích autorů je opravdu hodně, rozhodně víc, než stačí vstřebat odborná i laická čtenářská veřejnost.

- Nepřipadá Vám, že je v České republice víc spisovatelů než čtenářů? Stejně by se dalo napsat o nakladatelstvích. Není jich příliš, i když řada z nich je vydavatelem pro jediného autora?

Zčásti jsem na tento dotaz odpověděl už v přechozí otázce. A teď se zeptám já: kdy začíná být příliš autorů? Co je na tom špatného, když si vlastně kdokoliv zkouší formulovat názory a zachycovat pocity či vášně, fixovat je v písemné podobě, popřípadě je šířit v knihách či na internetu? Dokud mne

nenutí s pistolí v ruce, abych si to přečetl, tak mi to přece nemusí vadit. Anebo mne to může zaujmout, nabídnout něco nevídaného. (Samozřejmě i pro psané slovo existují hranice, ale to už je záležitost vymezená trestně právním kodexem.)

- Jak hodnotíte kvalitu literárních časopisů? A které byste třeba začínajícím autorům doporučil?

Literární časopisy (teď mám na mysli tištěné) jsou myslím na dost vysoké úrovni, možná by jich mohlo být víc, ale možná by kolega Trávníček mohl svůj další čtenářský průzkum věnovat tomu, jak jsou čtené. Obávám se, že nepříliš. Je škoda, že zmizela Kritická příloha Revolver Revue, byť jsem s názory v ní převážně nesouhlasil. Mladým autorům se věnují (a dobře) třeba Host či Tvar, ale domnívám se, že v současnosti začíná literární dráha hlavně na internetu.

- Jak se díváte na různé literární ceny?

Částečnou odpověď může nabídnout už fakt, že na jaře 2017 budu pořádat už čtvrtý ročník Cenové bilance, což je kritické ohlédnutí a hlubší zamyšlení nad knihami oceněnými v předešlém roce. Literární ceny k literatuře prostě patří odedávna (viz antickou tradici), byť jejich existenci a fungování mohou provázet pochybnosti či problémy. Ovšem je třeba k nim, respektive k jejich výsledkům přistupovat kontextuálně a obezřetně.

- Někdy mám pocit, že se více prosazují mladé ženy autorky než muži (Denemarková, Tučková, Pilátová, Hůlová, Dousková atd.) Co Vy na to?

Shodou okolností se na mne aktuálně obrátila redaktorka Lidových novin s podobnou otázkou. Evidentní konjunktura spisovatelek v poslední době podle mne souvisí hlavně s celkově větším prostorem pro uplatnění, který v současnosti nabízí naše společnost ženám.

- Je dobře, že existuje více spisovatelských organizací? A co by vlastně měly tyto organizace autorům poskytovat a naopak, co by měli dělat autoři pro tyto organizace?

Opět: samotná mnohost není problém, ale postrádám nějakou prestižní, která by byla respektována i mimoliterárními institucemi při jednáních o podmínkách tzv. literárního provozu. I ten ke vznešené umělecké tvorbě patří, jak dokazují jiné oblasti umění či spisovatelské organizace v jiných zemích. Zdá se mi tristní, že čeští spisovatelé jsou odkázáni na tvůrčí stipendia v zahraničí, v tamních „spisovatelských domech“, zatímco doma

jsme se podobných zařízení krátkozrace zřekli nebo je prošustrovali.

- Udělejme malou odbočku k Vaší profesi. Jsou dnešní studenti jiní než třeba před rokem 1989? Stále se naříká, že mladí lidé málo čtou, máte také ten pocit?

Vyhýbám se generalizacím typu „dříve to bylo jiné, lepší, studenti více věděli, lépe se připravovali, byli sečtější“ atp. V každé době je vlastně jen pár jedinců, kteří vytvářejí onen pozitivní dojem, pedagogické potěšení, spokojenost. Proto dost nerad přiznávám, že v posledních dvou třech letech registruji mezi studenty ne snad ani méně čtenářů, ale menší schopnost a ochotu adekvátně číst, pochopit a interpretovat přečtené. Často je zmiňováno, že dnes už není třeba encyklopedických znalostí, protože na internetu je vše. Ovšem problém vidím v tom, že dnešní studenti narazí na něco neznámého, na nějaký problém, a klidně to přejdou, aniž by se obtěžovali obrátit se třeba právě na strýčka Googla.

- Bojíte se, že e-knihy vytlačí tištěnou knihu?

Nebojím a ani netuším, proč bych se v dané souvislosti měl něčeho bát.

- A co říkáte na různé blogy?

Neobjevuje-li se na nich nic protizákonného, štvavého, tak mi nevadí, je rozhodně lepší, když se někdo pokouší sám psát, artikulovat postoje, vyprávět příběh, postihnout pocity, jak už jsem se zmiňoval dříve v tomto rozhovoru, než je-li v pasivním zjetí TV seriálů či počítačových her.

- A co vy jako čtenář? Máte své oblíbené autory? A kolik knížek za rok přečtete?

V dětství jsem přečetl až 14 knih týdně (opravdu), ale s postupujícím časem má čtenářská aktivita upadá, respektive v poslední době čtu hlavně podklady k nejrozličnějším posudkům či expertním vyjádřením. Oblíbené autory samozřejmě mám, a obecně platí, že mne zajímají spíše tvůrci experimentující, vyhýbající se zavedeným formám, klišovitým sdělením. A kdybyste moci mermo chtěl nějaká jména, tak třeba Hnat Daněk, Ladislav Šerý, Zdeněk Vlk, Zuzana Brabcová, Alexandra Berková. Ale také Ostravak Ostravski.

- Relaxujete s knihou v ruce nebo raději vyrážíte do přírody? Co je vaším koníčkem (pokud to není kniha)?

Zase odkážu na předchozí odpovědi. Při relaxační četbě jsem se nepřistihl ani nepamatuji. Skutečný odpočinek pro mne v současnosti představuje

aktivní sport (fotbal, cyklistika) a práce na zahradě či kolem chalupy.

- A ještě si přihřeji naši polívčičku. V Jičíně existoval 25 let literární spolek LiS při Knihovně Václava Čtvrťka v Jičíně. Podařilo se nám vydat několik almanachů, spolupracujeme s literáty z Turčianské knižnice v Martině, kam jezdíme na setkání v rámci Martinské poetické jeseně, ale těch aktivit by bylo možno uvést víc. Nedávno jsme se sice rozpadli, ale znáte nějaký podobný spolek trvající čtvrt století? Já spíš znám spolky s jepičím životem. A má vůbec smysl se sdružovat?
Sdružovat se má smysl, když vám společenství nabídne víc, než čeho jste schopen dosáhnout sám. Takže jestli takto fungoval LiS (a podle vašeho výčtu to vypadá, že ano), pak je škoda, že zanikl. Ale možná vznikne nějaký jiný spolek, sdružení, parta, která zúčastněné či jejich okolí potěší, obohatí. No a čtvrtstoletí je úctyhodná doba, déle existuje snad jenom PEN, a ten ještě není tak úplně náš.

- Na závěr si neodpustím otázku: Které knihy považujete od roku 1989 za nejlepší? O kterých knihách se budou právě z tohoto období učit další generace?

Tyhle výčty bývají ošidné, mnohdy jsou limitovány momentální paměťovou či jinou dispozicí. Ale budete-li s tím následujícím nakládat tak, jak jsem doporučoval v souvislosti s literárními oceněními, tak budiž: Kunderova Nesmrtelnost, Topolova Sestra, Kratochvilův Medvědí román, Daňkovo ...až budeme velcí, Vrakovy Obyčejné věci, Dutkovo U útulku 5, Temná láska Alexandry Berkové, Rok perel Zuzany Brabcové, básnická tvorba J. H. Krchovského či Radka Malého, dramatické texty Davida Drábka. Stačí?

Stačí. A děkuji Vám za rozhovor.

Václav

Dana ŠIMKOVÁ – ÚTĚK DO MOMBASY

Nakladatelství Jiří Šandera v roce 2016

V roce 2014 vyšel v nakladatelství Jiřího Šandery román Dany Šimkové, autorky z Křenovic u Slavkova „Uvěznění“ (psal jsem o něm v ČAJi 104, květen 2015). Kniha mě zaujala a o to víc jsem čekal, jak dopadne chystané volné pokračování, které ve stejném nakladatelství vyšlo letos na jaře.

A na úvod musím napsat, že autorka nezaostala za svojí prvotinou, právě naopak, dokázala rozvinout dějovou linii na dva samostatné napínavé příběhy, vzájemně se doplňující.

Opět se setkáváme s hlavní hrdinkou první knihy speleoložkou Janou Simonovou a jejím manželem Karlem. Svatba se odehrála na konci předchozí knihy ve Švýcarských Alpách, kde došlo k tragédii uvězněných turistů. Při záchranné akci umírá Markus. Ten plánoval společně s Nathanem výstup na Kilimandžáro. A tak se skupina jeho kolegů rozhodne, že výstup uskuteční na jeho počest.

Jana neprožívá idylické období života v mladém manželství, neboť rozdílnost povah vede k určitému odcizení, a tak nakonec i ona musí obětovat ... ale to už bych prozrazoval příliš.

Knihu uvozuje povídka „Poslední mince“ líčící cestu českého misionáře Martina do Somálska. Potkává se zde s chlapcem Rashadem. Tomu se po dlouhých peripetiích splní jeden velký sen, stane se lékařem a pracuje pro „lékaře bez hranic“ a do příběhu Jany Simonové se při jejich cestách po Africe významně zaplete.

Ale nechci prozrazovat děj, spíše si musím všimnout, že dvě linie, jedna ve Švýcarských Alpách a druhá v Africe, se zajímavě doplňují. Myslím si, že se autorka zdokonalila a přesvědčivě vykreslila osudy hlavních hrdinů, ale i zdánlivě méně významných postav příběhů. Všechny do sebe zapadají a vytvářejí zajímavou mozaiku. Atraktivní prostředí nejen Alp, ale třeba i Moravského krasu, je vyšperkováno znalostmi o životě v afrických zemích jako je Somálsko, Tanzanie či Keňa.

Kniha je důležitá také z hlediska uvědomění si, že někdy běžné věci v našem evropském životě jsou nedosažitelné pro celou řadu obyvatel zemí Afriky. A možná právě dnes více než kdy dřív, kdy se do Evropy dostává řada migrantů, si při četbě člověk uvědomuje, jak je důležité nezůstat lhostejný k lidskému utrpení.

Blahopřeji nakladateli k dalšímu výbornému počínu a autorce přeji další úspěšná díla, která si opět rád přečtu. A snad neprozradím příliš, že Dana Šimková chystá pokračování románu „Uvěznění“ s názvem „Za zvuku deště“ kde čtenáře zavede do Jižního Súdánu a do Nepálu.

Václav

Václav FRANC představuje novou sbírku „Opuštěná hnízda dětství“

SONET O ČASE

Čas strašně rychle letí
pár válek, povodní či nemocí
a najednou už nejsme děti
vyhlížíme roky naději a bezmoci

Lidé jsou o pár stránek vzdělání
však zbraně potřebují stále ke hraní
stačí dát lidu soudky piv
a kormidlem točí kdejaký primitiv.

A pak ti náhle dojde dech
Řekneš si: dostat ještě jednu šanci
No jo, ale už nejsme žádní mladí janci

Ted' už víš, jak trhat života lístek po lístku
Loupá tě ale v zádech
a Alzheimer ti strká pod nos životní pojistku

ŽIVOT

Mám rád tvůj příliv
večery spolu v cíli
brouzdání bosých nohou v písku
a vzpomínky na rodnou vísku
a verše chvatně psané do notýsku

Mám rád naše pusty
na nádraží loučíme se ústy
a pak v prázdném bytě strádám
do telefonu slyším: Mám tě ráda

Zatímco pomalu chřadnu steskem
do bytu vletíš jako bleskem
a pak nám bytem voní káva
to se tak v lásce někdy stává

Ať už je svátek nebo sobota
a občas přijde drobná trampota
žijem ten kvapík života
už více nežli dvacet let
co spolu ujídáme tenhle svět

ZMĚNY SKUPENSTVÍ ŽIVOTA

Na příkladech duší
žalujeme opuštěným domovům
Náklonnost
uvyknout si
pohodlnosti sídlišť

Křivdy mění
životní skupenství
Drásají
jako věnce z ostnatých drátů

Kdy se naučím odpouštět
otázkám v sobě
Polidštění odpovědí
neznamená zapomenutí křivd
za zavřenými dveřmi
našich bývalých nadějí

ŽIVOŘÍM

Ještě se někdy vynořím
než uhořím
v hustém moři strastí?

Nebo po mně hodí okem
anděl co řetězem chrastí?

Co je lepší
peklo nebo nebe?
Co s nebem
když v něm zebe

Jsem špatný sluha
a ještě horší pán

STMÍVÁNÍ

Chtěl bych zestárnout
jako den

mít vrásky stmívání
šediny pocitů
únavu víček

Obyčejné věci vnímat
stále jako dítě
bez bolesti
s pocitem
sladkých plodů úrody mých dnů
než navždycky

zapadnu za obzor

Sdružení rodáků a přátel Řehče vyhlašuje
16. ročník literární soutěže

ŘEHČSKÁ SLEPICE 2017

Motto 16. ročníku:

**NA ŘEHČSKÉM MAGISTRÁTU
aneb
ÚŘEDNÍKA DĚLÁ RAZÍTKO!**

Uzávěrka soutěže je v pátek 13. ledna 2017

**Nad letošním ročníkem převzal záštitu hejtman Řehčského
kraje Bc. Ferdinand Krasavec, DiS., MBA**

Vyhlašujeme soutěž ve třech kategoriích:

1. kategorie – **poezie:**

podmínkou soutěžní práce je, že báseň musí obsahovat slova >úředník, razítko, kancelář a formulář<

Rozsah práce – maximálně dvě básně
(do dvou stran A4 – psáno na stroji nebo PC).

2. kategorie – **próza** – na téma:

Historky na téma „Jak do mého života zasáhl úřad!“

Rozsah práce – maximálně tři strany formátu A4
(psáno na stroji nebo PC).

3. kategorie – **písňový text** – na motiv
lidové písně

„Čerešničky, čerešničky, čerešně...“

Předpokládáme minimálně 3 sloky písně.

Tuto kategorii bude hodnotit Řehečské kvarteto (ŘQ),
takže jeho členové jsou ze soutěže vyřazeni.

ŘQ si vyhrazuje na svých koncertech uvádět
vítězné texty písně

s uvedením jména autora a zdrojem vzniku.

Tím bude zaručena publicita autora
i soutěže po celé ČR, popř. i v zahraničí.

Vyhlašovatel má ve všech kategoriích na mysli
především příspěvky humorné,
ve kterých nebude chybět
legrace, nadsázka, ironie, recese, prostě sranda.

Pro zájemce o 3. kategorii uvádíme text písně

„Čerešničky, čerešničky, čerešně...“

Čerešničky, čerešničky, čerešně,
vy sta sa mna rosypaly na cestě.

|: Kdo vás najde, ten vás pozběrá,
já som mala včera večír frajíra. :|

Bol to šohaj malovaný jak růža,
toho bych si vyvolila za muža.
|: Ani bych mu robit nedala,
enom ako růžu bych ho chovala. :|

A ako růžu, jako růžu červenú,
ja bych bola jeho ženú milenú,
|: ja bych bola jeho lalija
a on moja růža, růža červená. :|

A keď bych ho, a keď bych ho dostala,
pak bych sa mu, pak bych sa mu vysmiala,
|: robit bude a já tancovat,
však si umí dievča chlapca vychovat. :|

Soutěž je anonymní a je určena neprofesionálním autorům z České republiky, bez věkového omezení.

Práce, které nebudou splňovat zadání soutěže, pořadatelé
ze soutěže vyřadí
(příspěvky zaslané na nesprávné adresy, nepsané na stroji či počítači,
větší rozsah práce atp.).

Soutěžní práce přijímají pořadatelé přednostně e-mailem na adrese: slepice@rehec.cz

Soutěžící označí práce kategorií (do které práci přihlašuje) a uvede své jméno a příjmení, rok narození, povolání, adresu s PSČ, e-mailovou adresu a svůj podpis, kterým se zavazuje, že souhlasí s podmínkami soutěže. Autor musí pořadatelům uvést svoje pravé jméno. Pokud chce být uveden pod pseudonymem, může, ale pořadatel musí znát jeho občanské jméno. Pokud pořadatel zjistí, že psal práci někdo jiný, než bylo uvedeno v přihlášce, nebude cena udělena.

Pokud nemá soutěžící přístup k internetu, může svoji soutěžní

práci výjimečně zaslat listovní poštou na adresu:

Martin Žantovský, Bezručova 1865, 509 01 Nová Paka. (Práce jsou porotě předkládány vždy anonymně, proto nemohou být do soutěže zařazeny práce zaslané na jiné adresy!)

Pokud využijete listovní poštu, přiložte soutěžní práci **ve třech výtiscích**. Pokud nám pošlete práci zároveň na CD, usnadníte nám přípravu sborníku.

Vyhodnocení autoři obdrží „humorné“ věcné ceny a diplomy. Vyhlášovatel si vymíní možnost některou cenu neudělit. Vyhlášovatel si vyhrazuje použití soutěžních prací na propagaci pro další ročníky a uveřejnění prací ve sborníku bez nároku na honorář pro autory.

Pokud se vyskytne zvlášť zdařilá práce, vítěz obdrží zvláštní putovní cenu, Řehečskou slepici nebo Řehečského kohouta, s právem používat titul kohout nebo slepice roku 2017.

Pořadatelé vyhlásí event. i další zvláštní ceny.

Vyhlášení výsledků se uskuteční na jaře (pravděpodobně 8.dubna 2017).

Další informace o průběhu soutěže lze nalézt na www.rehec.cz.

V Řehči 1. října 2016

Za SRPŘ: Václav Franc

ČAJ pro chvíle pohody

č.121, říjen 2016, ročník XV

Vydáno 5. října 2016 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka
Franczub@seznam.cz

Grafická úprava titulní strany Jozef dŘevník Borovský
Interní tiskovina regionálních autorů Jičínska.

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!